

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/58/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200125
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015200125.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobkyne: O.. Q. R., s miestom podnikania 1. mája 180/71, Sobrance, IČO: 46 499 741, zastúpenej Vojčík & Partners, s.r.o., so sídlom Rázusova 28, Košice, IČO: 36 866 563, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Špitálska 4, 6, 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 18305/2014-M_OOP-0002 z 21. novembra 2014, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z č. k. 1S/17/2015-111 zo 17. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/17/2015-111 zo 17. marca 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1S/17/2015-111 zo 17. marca 2016 podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 18305/2014-M_OOP-0002 z 21. novembra 2014. Neúspešnej žalobkyne krajský súd náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 OSP nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalovaný rozhodnutím č. 18305/2014-M_OOP-0002 zo dňa 21.11.2014 potvrdil rozhodnutie Národného inšpektorátu práce č. 1/2014/2.2/GB/O zo dňa 31.07.2014 v časti o odobrati oprávnenia č. VVZ-0011/12-09.1 vydaného dňa 23.01.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných poľnohospodárskych strojov a zariadení.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa krajský súd zistil, že dňa 11.01.2012 účastníčka konania - žalobkyňa doručila na NIP žiadosť o vydanie oprávnenia na činnosť 09.1 - výchova a vzdelávanie zamestnancov na obsluhu vybraných poľnohospodárskych strojov a zariadení (ďalej len VáVZ 09.1). Súčasťou žiadosti boli aj doklady odborného zástupcu a školiteľa v jednej osobe O.. E. G., a to pracovná zmluva zo dňa 05.01.2012 s termínom nástupu do práce 05.01.2012. Na základe dokladov predložených podľa § 27 ods. 9 zákona o BOZP NIP vydal dňa 23.01.2012 účastníčke konania oprávnenie č. VVZ-0011/12-09.1 na vykonávanie VáVZ 09.1. V dňoch 05.12.2013, 08.01., 21.01., 24.01., 27.01., 04.02., 18.02., 26.02., 28.02., 11.03., 21.03., a 25.03.2014 bola Inšpektorátom práce Banská Bystrica vykonaná inšpekcia práce u žalobkyne. Na základe výsledkov kontroly bol spracovaný a žalobkyňou prevzatý dňa 28.03.2014 Protokol č. IBB-1-27-2.2/P-A22-14. Účastníčka konania sa k protokolu vyjadrila dňa 04.04.2014. Dodatok k protokolu bol účastníčke konania doručený 25.04.2014. Žalobkyňa doručila dňa 03.03.2014 správneho orgánu dohodu o zmene pracovnej zmluvy dodatok k pracovnej zmluve č. 2 zo dňa 07.02.2012 s vyjadrením, že v predmetnej dohode je s účinnosťou od 07.02.2012 upravený obsah pracovnej zmluvy z 05.01.2012, a to v súlade s § 11 ods. 1 zákona č. 455/1991 Zb., podľa ktorého „zamestnanec sa zaväzuje vykonávať pracovnú činnosť v potrebnom rozsahu pre zamestnávateľa - svoju dcéru bez nároku na mzdu - plat, odmenu v súlade s § 11 ods. 1 živnostenského zákona“.

Kontrolou u žalobkyne boli zistené nedostatky, že na základe predloženej PZ zo dňa 05.01.2012 a jej dodatku č. 2 zo dňa 07.02.2012 od podania žiadosti nespĺňa podmienku mať odborného zástupcu O.. E. G. v pracovnom pomere podľa § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z. z.. Podľa správneho orgánu pracovná zmluva zo dňa 05.01.2012 bola uzatvorená účelovo pre získanie oprávnenia na VáVZ 09.1, nakoľko táto pracovná zmluva nebola z hľadiska ustanovení Zákonníka práce nikdy naplnená a účastník konania seba ako zamestnávateľa a odborného zástupcu O.. E. G. ako zamestnanca nikdy neprihlásil do registra Sociálnej poisťovne, ako to bol povinný vykonať podľa príslušných ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v čase vzniku deklarovaného pracovného pomeru. Účastník konania aj napriek zmene podstatných náležitostí pracovnej zmluvy zo dňa 05.01.2012 nespĺnil povinnosť a bezodkladne písomne neoznámil NIP zmenu pracovnej zmluvy, ako jednu z ďalších podmienok, za ktorých mu jej vydané oprávnenie na VáVZ 09.1, spolu s predložením dodatku č. 2 ako dokladu, ktorým k zmene pracovnej zmluvy došlo. Uvedeným konaním žalobkyňa porušila § 27 ods. 13 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z. z.. Žalobkyňa ďalej porušila § 27 ods. 13 písm. e/ zákona č. 124/2006 Z. z. tým, že vykonávala výchovné a vzdelávacie aktivity osobou, ktorá nebola schválená ako školiteľ podľa schváleného projektu výchovy a vzdelávania.

Nedostatky zistené kontrolou a z nich vyplývajúce porušenia zákona č. 124/2006 Z. z. a vyhlášky č. 356/2007 Z. z., NIP posúdil ako závažné a opakujúce sa, na základe čoho oznámil účastníkovi konania listom č. AKy20H/05693, nip/2014/05932 zo dňa 12.06.2014 začatie správneho konania vo veci odobratia oprávnenia č. VVZ-0011/12-09.1 podľa § 27 ods. 14 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z. z. za porušenie povinností podľa § 27 ods. 6 v nadväznosti na ods. 13 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z. z., § 27 ods. 13 písm. b/, d/ a e/ zákona č. 124/2006 Z. z. v nadväznosti na § 3 ods. 3 písm. a/, d/ a písm. e/ a § 4 ods. 2 písm. b/ vyhlášky č. 356/2007 Z. z. a § 27 ods. 13 písm. g/ zákona č. 124/2006 Z. z. NIP listom zároveň upovedomil účastníka konania o možnosti jeho práva vyjadriť sa k skutočnostiam ako dôvodom začatého správneho konania.

Na základe uvedených skutočností vydal správny orgán prvého stupňa rozhodnutie zo dňa 31.07.2014, ktorým odobral fyzickej osobe Q. G. - žalobkyňi oprávnenie č. VVZ-0011/12-09.1 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných poľnohospodárskych strojov a zariadení. Proti tomuto rozhodnutiu sa žalobkyňa odvolala, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím zo dňa 21.11.2014, ktorý zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu v časti výroku odobratia oprávnenia žalobkyňi.

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu mal krajský súd jednoznačne za preukázané, že žalobkyňi bolo Národným inšpektorátom práce na základe splnenia zákonných podmienok podľa § 27 zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci vydané oprávnenie na výchovu a vzdelávanie č.

VVZ-0011/12-09.1 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných poľnohospodárskych strojov a zariadení dňa 23.01.2012. Pri kontrole vykonanej inšpektorátom práce boli zistené nedostatky, že na základe predloženej PZ zo dňa 05.01.2012 a jej dodatku č. 2 zo dňa 07.02.2012 od podania žiadosti nespĺňa podmienku mať odborného zástupcu O.. E. G. v pracovnom pomere podľa § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z. z., nespĺnila povinnosť a bezodkladne písomne neoznámila NIP zmenu pracovnej zmluvy, ako jednu z ďalších podmienok, za ktorých mu jej vydané oprávnenie na VáVZ 09.1, spolu s predložením dodatku č. 2 ako dokladu, ktorým k zmene pracovnej zmluvy došlo, vykonávala výchovné a vzdelávacie aktivity osobou, ktorá nebola schválená ako školiteľ podľa schváleného projektu výchovy a vzdelávania.

V zmysle § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z. z. odborný zástupca je k žiadateľovi o vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie v pracovnom pomere. V čase rozhodovania o vydaní príslušného oprávnenia bola táto podmienka splnená, pretože odborný zástupca O.. E. G. bol v tom čase k žalobkyni v pracovnom pomere, avšak dňa 07.02.2012 bola medzi žalobkyňou a O.. E. G. uzatvorená dohoda o zmene pracovnej zmluvy, ktorou sa zmenili podstatné náležitosti pracovnej zmluvy a to, že žalobkyňa sa dohodla s odborným zástupcom svojim príbuzným v priamom rade, že ten nebude poberať žiadnu odmenu za výkon pracovnej činnosti. Táto skutočnosť nebola oznámená Národnému inšpektorátu práce. Splnenie podmienky pracovného pomeru podľa § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z. z. je nevyhnutné na vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie, a preto ho inšpektorát práce skúma za každých okolností počas celej doby držby vydaného oprávnenia.

V zmysle § 43 ods. 1 písm. d/ Zákonníka práce, v pracovnej zmluve je zamestnávateľ povinný so zamestnancom dohodnúť podstatné náležitosti, medzi ktoré aj patria mzdové podmienky, ak nie sú dohodnuté v kolektívnej zmluve. Medzi podstatné obsahové náležitosti pracovnej zmluvy patrí druh práce, miesto výkonu práce, deň nástupu do práce a mzdové podmienky, ak nie sú dohodnuté v kolektívnej zmluve. Ak by sa účastníci nedohodli o podstatných náležitostiach pracovnej zmluvy, tak takáto pracovná zmluva by bola neplatná. Podľa predloženej dokumentácie pracovná zmluva nebola nikdy naplnená, keď nedošlo k reálnemu vyplateniu odmeny. Prejav vôle obidvoch zmluvných strán v skutočnosti nesmeroval k výkonu závislej práce od odborného zástupcu pre žalobcu a ani k založeniu pracovného pomeru. Žalobkyňa si ani nespĺnila oznamovaciu ani odvodovú povinnosť voči sociálnej poisťovni podľa zákona o sociálnom poistení. Žalobkyňa predloženou pracovnou zmluvou uzatvorenou dňa 21.05.2014 so vznikom pracovného pomeru odborného zástupcu 23.05.2014 nepreukázala, že ako oprávnená osoba na VáVZ 09.1 má od 23.01.2012 v pracovnom pomere odborného zástupcu O.. E. G., keď ho neprihlásila ako zamestnanca do registra Sociálnej poisťovne dňa 22.05.2014 na základe registračného listu - prihlášky FO. Odplatosť je jedným z podstatných znakov závislej práce, ktorú možno vykonávať len v pracovno-právnom vzťahu. Podľa predloženej dokumentácie pracovná zmluva nebola nikdy naplnená, a teda nedošlo k reálnemu vyplateniu odmeny. Podľa názoru súdu prejav vôle obidvoch zmluvných strán v skutočnosti nesmeroval k výkonu závislej práce odborného zástupcu pre žalobcu a ani k založeniu pracovného pomeru.

Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že posúdenie neexistencie pracovného pomeru v posudzovanom prípade nepredstavuje rozhodovanie o pracovno-právnom spore medzi zmluvnými stranami, ale konštatovanie porušenia ustanovenia § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z. z. správnym orgánom z dôvodu absolútnej neplatnosti právneho úkonu, na ktorú sa prihliada z úradnej povinnosti.

Osoba oprávnená na výchovu a vzdelávanie je podľa § 27 ods. 13 písm. a/ zák. č. 124/2006 Z. z. povinná bezodkladne, písomne oznámiť Národnému inšpektorátu práce zmenu určených údajov a podmienok, za ktorých bolo oprávnenie na výchovu a vzdelávanie vydané spolu s predložením príslušných dokladov. Žalobkyňa si túto povinnosť nespĺnila, nakoľko neoznámila NŠP zmenu pracovnej zmluvy zo dňa 05.01.2012 uzatvorenú medzi žalobkyňou a O.. G. napriek tomu, že išlo o zmenu podstatných náležitostí pracovnej zmluvy a jednu z podmienok, za ktorých jej bolo vydané oprávnenie.

Krajský súd sa stotožnil s právnym posúdením veci, pretože žalobkyňa v čase od 23.01.2012 do 23.05.2014 nemala odborného zástupcu v pracovnom pomere, čím porušila § 27 ods. 6 zákona č.

124/2006 Z. z., a tým aj § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z. z.. Toto porušenie Národný inšpektorát práce považoval za závažné a odôvodňujúce odobratie oprávnenia podľa § 27 ods. 14 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z. z.

Žalobkyňa pochybila aj v prípade, keď nedodrжала povinnosť vykonávať výchovu a vzdelávanie v súlade so schváleným vzorovým projektom, vzhľadom na to, že vykonávala výchovné a vzdelávacie aktivity školiteľom, ktorý nebol uvedený v schválenom vzorovom projekte, čím porušila § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z. z.. Podľa § 27 ods. 4 písm. a/ bod. 2 zákona č. 124/2006 Z. z. je školiteľom osoba s odbornou spôsobilosťou na činnosť, na ktorú sa žiada vydať oprávnenie na výchovu a vzdelávanie, s odbornou praxou v tejto činnosti najmenej tri roky a lektorskou spôsobilosťou. Odborná spôsobilosť školiteľa sa nepreukazuje osvedčením autorizovaného bezpečnostného technika, ani dlhoročnou praxou inšpektora bezpečnosti práce, ale dokladom o odbornej spôsobilosti na činnosť, na ktorú sa žiada vydať oprávnenie, t. j. príslušným dokladom oprávňujúcim na obsluhu určeného pracovného prostriedku podľa § 16 ods. 1 zákona č. 124/2006 Z. z. (v tomto prípade § 16 ods. 1 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z. z.). Školiteľ O. E. G., ktorého pán D. zastupoval, okrem úlohy odborného zástupcu (autorizovaný bezpečnostný technik) plní aj úlohu školiteľa. V prípade D. H. nebolo preukázané, že je odborne spôsobilý na činnosť 09.1 ako školiteľ alebo inštruktor v pozícii školiteľa. So situáciou, ktorá sa vyskytla, mal účastník konania vo svojej odbornej činnosti počítať a na výkon školenia, mal mať viac odborne príslušných školiteľov uvedených vo vzorovom projekte výchovy a vzdelávania podľa § 27 ods. 10 písm. f/ zákona č. 124/2006 Z. z., resp. alebo ktorých oznámil Národnému inšpektorátu práce v súlade s § 27 ods. 13 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z. z.. Uvedeným konaním aj podľa názoru krajského súdu žalobkyňa porušila § 27 ods. 13 písm. e/ v nadväznosti na § 27 ods. 13 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z. z. a žalovaný tento nedostatok považuje za závažný.

Čo sa týka námietky žalobkyne, že Národný inšpektorát práce v takmer identických veciach s právnou vecou žalobkyne rozhodoval odlišným spôsobom, súd prisvedčil Národnému inšpektorátu práce, ktorý sa k tejto námietke vyjadril v predkladacej správe k odvolaniu a uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalobkyne v tom, že pochybenia boli posudzované extrémne prísne a pri použití správnej úvahy v rozpore so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou v skutkovo obdobných prípadoch. Uviedol, že z jeho doterajšej rozhodovacej činnosti zdokladovanej spisovou dokumentáciou v skutkovo obdobných prípadoch pri uplatnení správnej úvahy dodržiava kontinuitu rozhodovania, čo zachoval aj v prípade žalobkyne a dodržiava ustanovenia § 3 ods. 4 Správneho poriadku. Na základe návrhov inšpektorátu práce na odobratie oprávnení Národný inšpektorát práce v prípadoch zistených nedostatkov a porušení uvedených v protokoloch postupoval podľa § 27 ods. 14 zákona č. 124/2006 Z. z.

Vzhľadom na uvedené krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správny orgán dostatočne zistil skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdil. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne, ktoré uviedla vo svojom odvolaní. Súd má za to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a nakoľko námietky žalobkyne neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu v celom rozsahu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

II.

Odvolanie žalobkyne

Žalobkyňa podala prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote proti rozsudku krajského súdu odvolanie, v ktorom sa domáhala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného v celom rozsahu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si žalobkyňa uplatnila trovy konania.

V odvolaní žalobkyňa uviedla, že odvolanie podáva z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b/, § 221 ods. 1 písm. f/, § 205 ods. 2 písm. f/ a § 205 ods. 2 písm. c/ OSP.

Žalobkyňa následne v odvolaní zhrnula konanie pred správnymi orgánmi.

Ďalej žalobkyňa uviedla, že v rámci odôvodnenia napádaného rozsudku krajský súd v súvislosti s nedisponovaním žalobkyne s odborným zástupcom v pracovnom pomere uviedol, že v čase rozhodovania o vydaní príslušného oprávnenia bola táto podmienka splnená, pretože odborný zástupca O.. E. G. bol v tom čase v pracovnom pomere, mal uzatvorenú pracovnú zmluvu so žalobkyňou zo dňa 05.01.2012, avšak dodatkom č. 2 pracovnej zmluvy zo dňa 07.02.2012 sa zmenili podstatné náležitosti pracovnej zmluvy tak, že žalobkyňa sa dohodla s odborným zástupcom (svojím príbuzným v priamom rade) na tom, že ten nebude poberať žiadnu odmenu za výkon pracovnej činnosti. Ďalej krajský súd uviedol, že táto skutočnosť nebola oznámená NIP, čím si žalobkyňa nesplnila povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 27 ods. 13 písm. a/ ZoBOZP. Krajský súd následne konštatoval, že pracovná zmluva nebola nikdy naplnená a prejav vôle zmluvných strán nesmeroval k výkonu závislej práce odborného zástupcu pre žalobkyňu a ani k založeniu pracovného pomeru.

V tejto súvislosti žalobkyňa zdôraznila, že krajský súd sa v odôvodnení rozsudku nedostatočným spôsobom vysporiadal s tvrdeniami žalobkyne o tom, že pracovný pomer trval už odo dňa uzatvorenia pracovnej zmluvy, neuviedol z akého dôvodu a podľa akého ustanovenia príslušného právneho predpisu má za to, že odborný zástupca nebol v pracovnom pomere so žalobkyňou od uzatvorenia pracovnej zmluvy dňa 05.01.2012, ktorá, ako krajský súd uviedol, obsahovala všetky podstatné náležitosti požadované príslušnými ustanoveniami Zákonníka práce. Žalobkyňa v nadväznosti na uvedené poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn.: IV. ÚS 296/09.

Predmetný právny názor krajského súdu v odôvodnení daného rozsudku si navyše odporuje, keď súd na jednej strane uvádza, že „v čase rozhodovania o vydaní príslušného oprávnenia bola táto podmienka splnená, pretože odborný zástupca O.. E. G. bol v tom čase v pracovnom pomere“ a následne uvádza, že „prejav vôle obidvoch zmluvných strán v skutočnosti nesmeroval k výkonu závislej práce odborného zástupcu pre žalobkyňu, a ani k založeniu pracovného pomeru“. Pokiaľ mal teda súd za ustálené, že pracovný pomer bol založený a trval už na základe pracovnej zmluvy zo dňa 05.01.2012, je nelogické, aby následne uviedol, že pracovný pomer v dôsledku predloženia dodatku č. 2 k pracovnej zmluve zo dňa 07.02.2014 nevznikol kvôli tomu, že prejav vôle zmluvných strán nesmeroval k jeho uzatvoreniu.

V nadväznosti na to žalobkyňa uviedla, že samotná skutočnosť, že pracovná zmluva neobsahovala v čase od uzatvorenia dodatku č. 2 dňa 07.02.2012 do dňa 23.05.2014 zákonom predpísané náležitosti, ešte sama o sebe neznamena, že pracovný pomer neexistoval. Žalobkyňa je toho názoru, že medzi odborným zástupcom O.. E. G. a ňou došlo k naplneniu znakov tzv. závislej práce definovanej v § 1 ods. 3 Zákonníka práce, a preto pracovný pomer medzi žalobkyňou a odborným zástupcom O.. E. G. existoval po celú dobu vykonávania výchovy a vzdelávania na základe oprávnenia. Na danom nič nemení skutočnosť, že dňa 07.02.2012 došlo k uzatvoreniu dodatku na základe nesprávnej interpretácie právnych predpisov žalobkyňou, ktorý svojou povahou odporoval ustanoveniu § 43 Zákonníka práce. Pre úplnosť žalobkyňa poukázala na nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014, v rámci ktorého Ústavný súd SR vyslovil právny názor: „Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.“

S prihliadnutím na uvedené, je žalobkyňa toho názoru, že k vzniku pracovného pomeru nepochybne došlo a dodatok č. 2 zo dňa 07.02.2014 uzatvorený len v dôsledku nesprávnej interpretácii právnych predpisov zo strany žalobkyne, je potrebné považovať za neplatný pre jeho rozpor so zákonom.

Žalobkyňa uviedla, že v inom konaní medzi totožnými účastníkmi konania, odlišný senát Krajského súdu v Bratislave posúdil zhodnú právnu otázku, t. j. existenciu pracovného pomeru na základe pracovnej zmluvy zo dňa 05.01.2012 uzavretej medzi žalobkyňou a odborným zástupcom O.. E. G. opačne, a teda v plnom rozsahu odkláňajúc sa od právneho názoru súdu uvedeného v odôvodnení, týmto odvolaním napádaného rozsudku. Z uvedeného dôvodu žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v

Bratislave zo dňa 29.04.2016, sp. zn. 6S/261/2014.

V žalobnom návrhu žalobkyňa okrem iných nedostatkov rozhodnutí správnych orgánov namietala aj to, že na základe skutočností, ktoré sú jej známe z jej dopytovania sa NIP v zmysle zákona č. 221/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov, je možné konštatovať, že NIP (a zároveň aj jemu podriadené inšpektoráty práce) v takmer identických veciach rozhodoval zásadne odlišným spôsobom s tým, že k svojej žalobe o preskúmanie rozhodnutia zároveň priložila aj listiny, ktoré jej boli poskytnuté v rámci odpovedí na žiadosti o sprístupnenie informácií zo strany NIP. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa svoju žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu jednoznačne a zreteľne odôvodnila okrem iného aj tým, že rozhodnutiami správnych orgánov došlo k zjavnému a neodôvodnenému porušeniu tzv. precedenčnej zásady, resp. princípu legitímnych očakávaní správneho konania.

Žalobkyňa v tejto súvislosti zdôraznila, že dodržiavanie a rešpektovanie zásad správneho konania správnym orgánom je v plnej miere preskúmateľné správnym súdom v rámci rozhodovania o správnych žalobách podľa § 247 a nasl. OSP. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na právny názor Najvyššieho súdu SR obsiahnutý v rozhodnutí zo dňa 08.02.2011, sp. zn.: ISžo/281/2009: „Je nepochybné, že rešpektovanie aj týchto princípov je kontrolovateľné a rozhodnutia, úkony a postupy správnych orgánov sú preskúmateľné okrem iných, aj z hľadiska plnenia uvedených zásad, najmä zásady legality, ochrany (minimalizácie zásahov do) práv nadobudnutých v dobrej viere, zákazu zneužitia správneho uváženia, zásady predvídateľnosti, legitímneho očakávania, právnej istoty, zásady rýchlosti a ďalších.“

Avšak aj napriek uvedenému sa súd v odôvodnení rozsudku s touto zásadnou námietkou žalobkyne, ktorej dôvodnosť bola súdu preukázaná listinami, ktoré žalobkyňa v odvolaní menuje, vysporiadal nasledovne: „Čo sa týka námietky žalobkyne, že Národný inšpektorát práce v takmer identických veciach s právnou vecou žalobkyne rozhodoval odlišným spôsobom, súd prisvedčil Národnému inšpektorátu práce, ktorý sa k tejto námietke vyjadril v predkladacej správe k odvolaniu a uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalobkyne v tom, že pochybenia boli posudzované extrémne prísne a pri použití správnej úvahy v rozpore so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou v skutkovo obdobných prípadoch.“

V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na to, že jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je povinnosť súdu vyrovnáť sa s argumentmi a návrhmi účastníkov súdneho konania. Iba tým, že súd vo svojom rozhodnutí zareaguje na argumenty účastníkov konania, dá účastníkovi najavo, že boli vypočutí, a že sa ich argumentmi zaoberal. Žalobkyňa preto namietla nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie predmetného rozsudku, ktoré nenapĺňa kvalitatívne kritéria súdneho rozhodnutia vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, ktoré vyplývajú z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. novembra 2009, sp. zn. 2Cdo/238/2008). Riadne odôvodnenie rozhodnutia teda predstavuje aj jednu z ústavnoprávnych garancií spravodlivého procesu (ZSP 5/2007). Súdna prax Európskeho súdu pre ľudské práva interpretujúca zásady spravodlivého procesu pritom jednoznačne judikuje, že ak ide o argument účastníka konania, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, v odôvodnení rozhodnutia sa vyžaduje špecifická a komplexná odpoveď súdu práve na tento argument (rozhodnutie ESLP vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 09.12.1994; Georgiadis c. Grécko z 29.05.1997; Higgins c. Francúzsko z 19.02.1998).

V súvislosti s námietkou žalobkyne, že došlo k porušeniu tzv. precedenčnej zásady a princípu legitímnych očakávaní žalovaným, a zdôvodnením toho, že predmetný argument žalobkyne je pre rozhodnutie v danej veci rozhodujúci, žalobkyňa poukázala na ustanovenie § 3 ods. 5 Správneho poriadku, ktoré je pre správny orgán záväzné.

Žalobkyňa vidí práve v nedodržaní tzv. precedenčnej zásady správneho konania vyplývajúcej z

citovaného ustanovenia nezákonnosť správnych rozhodnutí žalovaného, ktoré napáda žalobou v predmetnom konaní. Precedenčnou zásadou sa sleduje najmä to, aby v rámci rozhodovacej činnosti správnych orgánov nevznikali excesívne odklony v skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch, pričom ide nielen o extrémne odklony, ale aj o akékoľvek iné neopodstatnené odklony majúce parciálny charakter. Precedenčná zásada je tiež prostriedkom ochrany pred svojvôľou správneho orgánu, pred neprímeraným a nezákonným uplatňovaním správnej úvahy (diskrečnej právomoci správneho orgánu). Žalobkyňa taktiež poukázala na to, že zneužitie inštitútu správnej úvahy riešil vo viacerých svojich rozhodnutiach aj Najvyšší správny súd Českej republiky (2 Afs 207/2005). Z uvedeného je zrejmé, že ak správny orgán v určitom prípade rozhodol nejakým spôsobom, bolo by v rozpore s princípom legitímnych očakávaní a tým aj v rozpore s precedenčnou zásadou, keby v neskôr rozhodovanom prípade, ktorý je skutkovo zhodný, príp. podobný tomu skoršiemu, správny orgán rozhodol diametrálne odlišne. Je preto nepochybné, že nerešpektovanie precedenčnej zásady správnym orgánom vedie k nezákonnosti konečného rozhodnutia správneho orgánu.

Z listinných dôkazov predložených žalobkyňou v konaní je podľa nej zrejmé, že NIP, ako aj Inšpektorát práce Banská Bystrica, Inšpektorát práce Prešov, Inšpektorát práce Žilina, či ostatné Inšpektoráty práce v takmer identických veciach s právnou vecou žalobkyne rozhodovali zásadne odlišným spôsobom. Presnejšie, z predložených listinných dôkazov vyplýva, že v rámci vykonaných kontrol inšpektoráty práce zistili porušenie zákona spočívajúce v nedisponovaní odborným zástupcom v pracovnom pomere u kontrolovaných subjektov a nedodržaním povinnosti vykonávať výchovu a vzdelávanie v súlade so schváleným vzorovým projektom tým, že výchovné a vzdelávacie aktivity vykonával školičiteľ, ktorý nebol uvedený v schválenom vzorovom projekte, avšak k odňatiu oprávnenia v zmysle ustanovenia § 27 ods. 14 zákona č. 124/2006 ZoBOZP nedošlo. Nakoľko správne orgány v daných prípadoch nepostupovali podľa ustanovenia § 27 ods. 14 ZoBOZP, a to aj napriek zisteniu porušenia zákona spočívajúceho v nedisponovaní odborným zástupcom v pracovnom pomere u kontrolovaných subjektov a nedošlo tak k začatiu správneho konania o odobratie oprávnenia, je zrejmé, že toto porušenie nepovažovali za závažné porušenie ZoBOZP. Navyše z obsahu Súhrnných správ NIP, a to najmä týkajúcich sa úlohy č. 13-103 a č. 11-103Z, je zrejmé, že za závažný nedostatok nebolo považované ani vykonávanie výchovných a vzdelávacích aktivít školičiteľom, ktorý nebol uvedený v schválenom vzorovom projekte. Rovnako závery o rozhodovaní NIP a Inšpektorátu práce Banská Bystrica o nepovažovaní predmetných nedostatkov za závažné vyplýva aj z Listu Inšpektorátu práce Banská Bystrica „Sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k“ zo dňa 17.09.2015.

Žalobkyňa poukázala na to, že NIP odoberá oprávnenia na základe návrhov inšpektorátov práce v zmysle § 7 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZIP“). Avšak to neznamená, že NIP nebolo známe to, že inšpektoráty práce v súvislosti s danými porušeniami ZoBOZP (kontrolovaný subjekt nemal odborného zamestnanca v pracovnom pomere, resp. kontrolovaný subjekt vykonával výchovné a vzdelávacie aktivity školičiteľom, ktorý nebol uvedený v schválenom vzorovom projekte) neiniciovali správne konanie o odobratie oprávnenia, v dôsledku toho, že tieto nedostatky nepovažovali za závažné, a ukladali pokuty, resp. zistené nedostatky boli riešené bez postihu kontrolovaného subjektu. Aj na základe výročných správ z vykonaných kontrol podávaných zo strany inšpektorátov práce, NIP mal vedomosť o tom, že inšpektorát práce v prípade žalobkyne nepostupoval jednotne, a teda v súlade s precedenčnou zásadou. Prihliadnuc na ustanovenie § 6 ods. 1 ZIP, podľa ktorého platí, že NIP riadi a kontroluje inšpektoráty práce a zjednocuje a racionalizuje pracovné metódy inšpektorov práce, je žalobkyňa toho názoru, že konanie žalovaného je v priamom rozpore s predmetnou zásadou správneho konania, nakoľko mu muselo byť známe, že inšpektoráty práce v rámci vykonaných kontrol považujú takéto porušenie ZoBOZP za menej závažné porušenie povinností vyplývajúcich z ustanovení ZoBOZP.

Žalobkyňa je toho názoru, že súd sa námietkou porušenia základnej zásady správneho konania vyplývajúcej z ustanovenia § 3 ods. 5 Správneho poriadku mal náležite zaoberať, nakoľko je pre posúdenie zákonnosti napádaného rozhodnutia žalovaného a v nadväznosti na to aj pre rozhodnutie v

danej veci, rozhodujúca.

Nakoľko súd je povinný vyrovnáť sa so všetkými argumentmi, ktoré spochybňujú závery a zákonnosť preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu, žalobkyňa je toho názoru, že súd rozsudok náležite nezdôvodnil keď, aj napriek uvedeným skutočnostiam bez bližšieho zdôvodnenia, relevantnej argumentácie prisvedčil tvrdeniam žalovaného, na základe čoho je potrebné považovať rozsudok v dôsledku nedostatku riadneho odôvodnenia za nepreskúmateľný a arbitrárny. Odôvodnenie rozsudku teda nekorešponduje presvedčivo a dostatočne s výrokom rozsudku o zamietnutí žaloby.

V nadväznosti na to, žalobkyňa uviedla, že už v samotnej žalobe, navrhla vykonanie dokazovania vyžiadanim si od NIP Protokolov inšpektorátov práce o vykonaní kontrol, pri ktorých kontrolované subjekty nemali odborného zástupcu v pracovnom pomere a kontrolované subjekty vykonávali výchovné a vzdelávacie aktivity školiteľom, ktorý nebol uvedený v schválenom vzorovom projekte, podklady a dokumenty súvisiace s Kontrolou výkonu výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení a komplexných záverov úlohy č. 10 103 a úlohy č. 11104 a úlohy č. 12-103., a to z dôvodu preskúmania toho, či v prípade vydania napádaného rozhodnutia žalovaný dodržal zásadu rozhodovať v obdobných veciach rovnako. Avšak konajúci súd, nielen že navrhovaný dôkaz nevykonal, ale s daným procesným návrhom žalobkyne sa v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevyšporiadal. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na právny názor Ústavného súdu SR, ktorý vyslovil v náleze pod sp. zn.: IV. ÚS 329/04.

Nedostatok alebo nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia predstavuje závažné procesné pochybenie súdu spočívajúce v odňatí možnosti konať pred súdom (4 MCdo 6/2013, podobne aj 2 MCdo 24/2012, 7 Cdo 69//2013, 2 Cdo 11/2010, zo starších napr. 2 Cdo 170/2005.

Žalobkyňa si nie je vedomá toho, že závažne, resp. závažným spôsobom, alebo opakovane neplnila povinnosti vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pri vykonávaní výchovy a vzdelávania. Každý neurčitý právny pojem, ktorým pojem „závažné porušenie“ nepochybne je, vyžaduje aplikáciu tohto pojmu na konkrétne skutkové okolnosti prípadu a hodnotiace naplnenie (výklad) tohto pojmu vo svetle týchto skutkových okolností. Aplikáciu a výklad tohto neurčitého právneho pojmu vo svetle skutkových okolností je správny orgán povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť. Neurčité právne pojmy v žiadnom prípade nie sú ustanoveniami, ktoré by správnomu orgánu umožňovali ľubovôľu, alebo ktoré by umožňovali správnomu orgánu absolútne neobmedzenú voľnú úvahu. Vychádzajúc z uvedeného je žalobkyňa toho názoru, že pojem „závažné porušenie“ musí byť v rozhodnutí správnym orgánom dostatočne vyložený a jeho aplikácia na konkrétny skutkový stav aj náležite vyargumentovaná. S prihliadnutím na znenie odôvodnenia žalobou napádaného rozhodnutia žalovaného a jemu predchádzajúcemu rozhodnutiu NIP je zrejmé, že v danom prípade, správne orgány len bez bližšieho zdôvodnenia a vysvetlenia uviedli, že údajné nedostatky spočívajúce v nedisponovaní odborným zástupcom v pracovnom pomere a vykonávaní výchovy a vzdelávania školiteľom, ktorý nebol uvedený v schválenom vzorovom projekte, považujú za závažné a opakujúce. Žalobkyňa už v žalobe uviedla, že použitie voľnej úvahy pri aplikácii pojmu „závažné porušenie“ musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie musí byť s ohľadom na to aj náležite odôvodnené, čo v danom prípade, t. j. žalobou napádaného rozhodnutia žalovaného, dodržané nebolo. Žalobkyňa má v dôsledku uvedeného za to, že rozhodnutie žalovaného nespĺňa náležitosti ustanovenia § 47 ods. 3 správneho poriadku, je nepreskúmateľné, svojvoľné a arbitrárne.

Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd sa ani s týmto nedostatkom vytýkaným rozhodnutiu žalovaného nezaoberal a túto zásadnú a pre rozhodnutie v predmetnej veci podstatnú námietku žalobkyne do odôvodnenia rozsudku ani nezahrnul. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na právny názor Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ (IV. ÚS 14/07).

Žalobkyňa pre úplnosť taktiež poukázala na to, že k preskúmaniu možného subsumovania vytýkaných nedostatkov pod neurčitý právny pojem „závažné porušenie“ nedošlo zo strany súdu ani v rámci nedostatku spočívajúceho vo vykonávaní výchovnej a vzdelávacej aktivity školiteľom neuvedeným v schválenom vzorovom projekte, a to aj napriek tomu, že žalobkyňa priamo vyvracia údajnú závažnosť tohto porušenia tým, že k takémuto porušeniu ZOBOZP došlo v dôsledku naliehavosti a výnimočnosti veľmi vážnych rodinných udalostí pána O.. E. G., ktoré viedli žalobkyňu k uvedenému riešeniu len vo vytýkanom jedinom prípade. W. opätovne poukázala na vysokú odbornú pripravenosť a kompetentnosť osoby, ktorá v uvádzanom termíne vykonávala výchovu a vzdelávanie. Pán D. H. bol dlhoročným autorizovaným bezpečnostným technikom, ktorý pracoval ako inšpektor bezpečnosti práce na Inšpektoráte práce od jeho založenia v roku 1969 až do odchodu do dôchodku v roku 1996 (spolu 27 rokov). Pracoval na úseku inšpekcie v oblasti pôdohospodárstva a potravinárstva. Žalobkyňa riešila túto situáciu jediným možným a z hľadiska kvality prednášaných predpisov tým najkvalifikovanejším spôsobom, nakoľko sa jednalo o predpisy BOZP pri obsluhu poľnohospodárskych strojov. NIP ako aj žalovaný mali podľa názoru žalobkyne v rámci svojich rozhodnutí náležite zdôvodniť z akého dôvodu, aj napriek skutočnostiam objektívneho charakteru a výnimočnosti situácie na strane žalobkyne, považovali uvedený nedostatok za závažný a odôvodňujúci odobratie oprávnenia žalobkyňi a nie len to, že dané konanie žalobkyne považujú za porušenie ustanovení ZoBOZP.

Vzhľadom na uvedené žalobkyňa poukázala na to, že súd v odôvodnení rozsudku len nekriticky prijal tvrdenia žalovaného bez toho, aby ich správnosť presvedčivo právne zdôvodnil. Rozhodnutie súdu tak pôsobí nekonzistentne a absentujú v ňom argumenty, ktoré by podporovali právny názor zdôvodňujúci výrok rozsudku.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobkyne

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný podaním z 25.05.2016, ktorým navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Vo svojom vyjadrení žalovaný uviedol, že žalobca v bode 31. svojho podania vyjadruje, že „...žalobca priamo vyvracia údajnú závažnosť tohto porušenia (absencia prac. pomeru, nedostatky v oprávnení odborného zástupcu O.. G. a nahradení jeho osoby osobou J. H.) tým, že k takémuto porušeniu došlo v dôsledku naliehavosti a výnimočnosti veľmi vážnych rodinných udalostí pána O.. G., ktoré viedli žalobcu k uvedenému riešeniu ...“. Žalobca uvedeným vyjadrením sám priznáva svoju zodpovednosť za protiprávny stav ním vyvolaný a vzhľadom na uvedené je jeho podanie z 11.05.2016 označené ako „odvolanie“ bezpredmetné.

Tvrdenia žalobcu (uvedené pred súdom, tak aj v jeho odvolaní) pred zákonom neobstoja, nakoľko mechanizmus a celá podstata vzťahu medzi príslušnými orgánmi a žalobcom je prísne upravený príslušnou legislatívou SR. Žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by krajský súd v rámci predchádzajúceho konania neposúdil. Naopak, krajský súd sa vysporiadal s danou vecou náležite a odvolanie (rovnako ako i žaloba) sú žalobcovou snahou o zbavenie sa svojej zodpovednosti.

Žalovaný v záujme o zachovanie poriadku v danej veci upresňuje, že medzi dotknutými subjektmi ide o zodpovednostno-právny vzťah, kde žalovaný konal na základe Ústavy SR, príslušných právnych predpisov a žalobca právne predpisy porušil, vid' najmä nezákonný postup pri neexistencii pracovno-právneho vzťahu medzi žalobcom a zodpovednou osobou bezpečnostného zástupcu O.. E. G.. Teda sa jedná o vzťah, kde žalobca si sám privodil svoje postavenie, a to podľa hmotného i procesného práva, a je teda zaň plne zodpovedný. To sa dôvodne pretavilo aj do rozhodnutí štátnych orgánov a následne do napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa názoru žalovaného, krajský súd pri posudzovaní a rozhodovaní o danej veci relevantne interpretoval príslušné predpisy a vec posudzoval v súlade s nimi, pri vychádzaní z objektívne zisteného skutkového a právneho stavu. Žalovaný náležitým spôsobom preukázal relevantnosť svojho postupu ako

aj dôvodnosť existencie zodpovednostného postavenia žalobcu a z toho vyplývajúceho neúspechu v danom konaní. Krajský súd sa s vecou a so svojimi úvahami v napadnutom rozsudku vysporiadal súladne.

Žalovaný zdôraznil, a to pri uplatnení zásady „neznalosť zákonov neospravedlňuje“ a pri predpoklade existencie odbornej znalosti či starostlivosti žalobcu, že žalobca mohol/musel poznať predpoklady svojej činnosti a súčasne tak aj predvídať prípadné následky vyvolané svojím nezákonným postupom. Tvrdenia o svojvoľnom výklade právnych predpisov žalobcom, v dôsledku ktorých tento konal protiprávne, sú irelevantné.

Žalobca mal povinnosť postupovať v súlade so zákonom tak, aby nepretržite spĺňal zákonné podmienky na výkon svojej činnosti. Žalobca túto povinnosť neustal, nakoľko buď nemal riadne ustanoveného odborného zástupcu, zodpovedný zástupca nedisponoval platnými povoleniami na výkon činnosti alebo činnosť odborného zástupcu vykonávala dokonca tretia osoba, v tejto veci osoba D. H. bez existencie akéhokoľvek zákonného vzťahu k žalobcovi a povolenia správneho orgánu.

Kto sa domáha ochrany protiprávneho stavu, stavu nesúladneho so zákonom, nemôže sa dôvodne domáhať ochrany či dovoľávať sa nezákonnosti/neplatnosti právnych úkonov tých, ktorí konali súladne.

Žalovaný má za to, že pokiaľ by krajský súd judikoval v rozpore so skutkovým a právnym stavom danej veci a žalobu by nezamietol, poskytol by tým v rozpore s ústavným a právnym poriadkom ochranu žalobcovi a teda by judikoval v zhode so žalobcom nezákonne vytýčenou líniou. Výsledkom takého postupu súdu, kedy by tento nedôvodnú žalobu nezamietol, validoval by protiprávny stav vyvolaný konaním/nekonaním žalobcu. Taký postup súdu by podporil protiprávny stav. Rešpektujúc zásadu „Ius ex iniuria non orfitur“ - právo nevzniká z bezprávia, je zrejmé, že napadnutý rozsudok je zákonný a právne súladný. V konaniach medzi totožnými účastníkmi s obdobným až rovnakým skutkovým a právnym stavom iné senáty Krajského súdu v Bratislave rozhodli tiež zamietnutím žalôb - rozhodnutie z 22.09.2015 sp. zn. 5 S 286/2014, rozhodnutie z 19.01.2016, sp. zn. 5 S 283/2014.

Tvrdenia žalobcu v odvolaní sú podľa žalovaného opakovaním už vypovedaného, nepodložené, vytrhnuté z kontextu, priamo odporujúce objektívnemu skutkovému a právnemu stavu veci so snahou o zbavenie sa svojej zodpovednosti.

Krajský súd v Bratislave sa pri vypracúvaní svojho rozsudku pridržiaval právnych predpisov, náležite argumentoval, a na vec správne aplikoval relevantnú legislatívu. Ustal tak vo forme svojho rozsudku zo dňa 17.03.2016 náležité právne posúdenie veci v súlade s objektívnym skutkovým a právnym stavom veci, ktorý nemohol svedčiť v prospech žalobcu, a to vzhľadom na viaceré porušenia právnych predpisov a podmienok výkonu činností z jeho strany, okrem iného i na otázku nelegálneho zamestnávania v spojení s O.. E. G. a zákonom č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní.

Podľa § 2 zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní, je nelegálnou: 1. práca vykonávaná pre subjekt bez založeného pracovnoprávneho vzťahu, 2. práca so založeným pracovným vzťahom, ale zamestnávateľ nesplnil povinnosť podľa § 231 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (absencia registrácie zamestnanca O.. E. G. do systému Sociálnej poisťovne, žalobca O.. G. nezaregistroval, hoci tvrdil, že mal s ním pracovnoprávny vzťah, O.. G. sa sám vyjadril, že odmenu vôbec nepoberal, žalobca v ďalšom tvrdil už, že vzhľadom na blízky pomer žalobcu a O.. M. G. údajne nemusí mať pracovný pomer založený (k tomu vid' § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci).

D. nebol uvedený vo vzorovom projekte, nebol osobou, v spojení s ktorou bolo vydané oprávnenie na výkon činnosti, ktoré žalobca má povinnosť vrátiť, nebol osobou, ktorá túto činnosť mala odborne zabezpečovať.

Tvrdenia v bode 31. odvolania sú obdobné situácii, kedy by si podnikateľ ustanovil „náhradnú“ osobu zodpovedného zástupcu, tohto by neohlásil príslušnému správne mu orgánu. Žalobca sa opakovane snaží validovať protiprávny stav, ktorý neustále opiera len o údajné nesprávne interpretovanie zákonov, či o údajné, pre daný stav, irelevantné rodinné dôvody. Rodinné dôvody ani svojvoľný výklad právnych noriem výlučne vo svoj prospech a vo svojom svetle nie sú dôvodmi, ktoré by zbavovali žalobcu jeho zodpovednosti alebo by zmierňovali ním vyvolaný protiprávny stav (nesplnenie podmienok na výkon činnosti, otázka neoprávneného podnikania pri nespĺňaní podmienok, nelegálna práca - ak žalobca tvrdí, že pracovný pomer k O.. G. údajne jestvoval/trval pod.).

Znaky závislej práce sú nasledovné: výkon práce zamestnancom osobne, výkon práce za mzdu alebo odmenu (O.. G. sa vyjadril, že odmenu nepoberal a súhlasne so žalobcom tvrdil, že údajne ako rodinný príslušník ani byť v pracovnom pomere či odmenu poberať nemusí), výkon práce zamestnancom podľa pokynov zamestnávateľa, výkon práce v mene zamestnávateľa, výkon práce v pracovnom čase, výkon na náklady zamestnávateľa a s jeho výrobnými prostriedkami, výkon práce na zodpovednosť zamestnávateľa, výkon práce pozostávajúci prevažne z opakovania určených činností. Jedným zo základných znakov závislej práce je výlučne osobný výkon práce zamestnanca pre zamestnávateľa. Zamestnancom v zmysle ustanovenia § 11 ZP môže byť výlučne iba fyzická osoba, ktorá v pracovnoprávných vzťahoch, a ak to ustanovuje osobitný predpis, aj v obdobných pracovných vzťahoch vykonáva pre zamestnávateľa závislú prácu, t. j. osobne. Zamestnanec v pracovnoprávných vzťahoch (ako aj v obdobných pracovných vzťahoch) je nezastupiteľný, t. j. nemôže sa dať zastúpiť inou fyzickou osobou. Za zamestnanca tak nemôže plniť povinnosti žiaden tretí subjekt a povinnosti môže plniť len konkrétny, individuálne určený zamestnanec.

Nie je to len otázka posúdenia existencie údajného pracovnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a O.. G., o ktorom sa dôvodne možno vyjadriť ako o absolútne nulitnom, či irelevantnom výkone prác D. H., ale vec treba, tak ako ju posúdil krajský súd, skúmať v celom kontexte všetkých protiprávných konaní žalobcu a pri zachovaní poriadku vo veciach verejných a všeobecných záujmov.

K bodom 7 a nasl. odvolania, žalovaný kladúc dôraz na absenciu pracovného pomeru (v prípade žalobcu nejde ani len o faktický pracovný pomer, keďže chýbajú atribúty ako odplacnosť, osobný výkon prác, či nároky z takého pomeru), nedostatky v oprávnení odborného zástupcu O.. G. a nahradenie jeho osoby osobou J. H. dodal, že: „Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom, alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. Absolútne neplatný právny úkon, je právny úkon, ktorý nie je dovolený. O takúto nedovolenosť a teda absolútnu neplatnosť právneho úkonu ide vtedy, ak svojím obsahom, alebo účelom odporuje zákonu, alebo zákon obchádza. Obchádzanie zákona obsahom alebo účelom urobeného právneho úkonu spravidla znamená, že právny úkon neodporuje síce výslovnému zneniu ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby zákon dodržaný nebol (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Obo 20/2007, zo dňa 29. januára 2008, k absolútnej neplatnosti).

Zákonník práce dovoľuje pracovnú zmluvu zakladajúcu pracovný pomer, ktorý obligatórne vyžaduje zákon č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v znení neskorších predpisov, pri osobnom a odplatnom výkone závislej práce a ďalších atribútov, ktoré absolútne neplatná prac. zmluva medzi žalobcom a O.. G. nevykazuje (viď aj rozhodnutie rakúskeho Najvyššieho súdu 14 Ob 192/86 [1986-11-18] [Arb 10.583]).

Aj vzhľadom na uvedené nie je možné na danú vec aplikovať judikát I. ÚS 640/2016 o uprednostnení výkladu v prospech platnosti právnych úkonov. Právny úkon musí mať svoje charakteristické znaky, akosť a subjekt musí byť dobromyseľný. Protiprávne konania žalobcu tieto znaky právnych úkonov a dobromyseľnosti nepoživávajú.

Zvedenie zodpovednosti za vlastné konanie/opomenutie žalobcu na žalovaného je v rozpore s dobrými mravmi, zákonom a teda „z bezprávia nemôže vzniknúť právo“. Súdy nesmú poskytnúť ochranu konaniu, ktoré je v rozpore so zákonom, zákon obchádza alebo sa mu prieči, alebo je v rozpore s

dobrymi mravmi.

Žalobca jednoznačne mohol predvídať, že ak nespĺní/poruší zákonné podmienky, nemôže svoju činnosť vykonávať a očakávať od súdu ochranu. Žalovaný mal za to, že dodržiavaním platných právnych predpisov nemôže dôjsť k porušeniu povinností, resp. domnelého práva žalobcu. Pokiaľ žalobca tvrdí opak, akoby sa domáhal voči žalovanému a vzhľadom na žalobu i voči súdu, aby konali v rozpore s právom, a to je v rozpore s vyššie uvedenou právnou zásadou „ex iniuria ius non oritur“. Rešpektujúce predpisy príslušné pre daný vzťah účastníkov a pri nepreukázaní tvrdení žalobcu je napadnutý rozsudok zákonný.

Judikovaním v prospech žalobcu by súd do budúcnosti založil precedens, o ktorý by mohli subjekty v oblasti výchovy a vzdelávania BOZP opierať svoje protiprávne konania nerešpektujúc podmienky na výkon činnosti bez toho, aby za tieto bolo možné voči nim vyvodit' zodpovednosť. Teda vynútiteľnosť práva ako takého a poriadok vo veciach verejných by bola ohrozená. Takému stavu nie je možné poskytnúť právnu ochranu. Žalobca vyvolal protiprávny stav a bola vyvedená voči nemu zodpovednosť, ktorej sa chce svojvoľne zbaviť, aj svojím podaním označeným ako odvolanie.

IV.

Právny názor odvolacieho súdu

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP preskúmal rozhodnutie krajského súdu a postup, ktorý popredchádzal jeho vydaniu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v žalobkyňou podanom odvolaní podľa § 212 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP a postupom podľa § 250ja ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 SSP bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk), dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb a fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb.

Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobkyňa namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Predmetom preskúmania je napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorý podľa § 27 ods. 14 písm. a/ a písm. b/ zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 124/2006 Z.z.“) odobral žalobkyni ako fyzickej osobe - podnikateľovi oprávnenie č. VVZ-0011/12-09.1 vydané dňa 23.01.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných poľnohospodárskych strojov a zariadení (ďalej len „oprávnenie“).

V konaní bolo potrebné preskúmať, v rozsahu odvolacích námietok, či napadnutý rozsudok krajského súdu zodpovedá ust. § 157 Občianskeho súdneho poriadku a či rozhodnutím krajského súdu nebola odňatá možnosť žalobkyni konať pred súdom a neboli porušené zásady spravodlivého súdneho procesu. V odvolacom konaní bolo potrebné vyhodnotiť odvolaciu námietku žalobkyne (ďalej aj „žalobcu“), ktorá tvrdila, že v skutkovo zhodných veciach rozhoduje krajský súd odlišne, obdobne aj žalovaný, ako aj odvolaciu námietku, že správne orgány, pri vykonávaní obdobných kontrol, nepovažujú porušenie, ktoré kontrolou bolo zistené u žalobcu (ust. § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z.z) za závažné porušenie, ako aj námietku, že správne orgány, ani krajský súd v obsahu odôvodnení svojich rozhodnutí, nedostatočne vymedzil naplnenie ust. § 27 ods. 14 písm. a/ a písm. b/ zákona č. 124/2006 Z.z. a nedostatočne zdôvodnil zistené porušenia, ako závažné alebo opakujúce sa nedostatky pri vykonaní výchovy a vzdelávania.

V konaní žalobca poukazoval na ust. § 11 ods. 1 zákona č. 455/1991 Zb., keď tvrdil, že v súlade s touto právnou úpravou uzatváral Dodatok k Pracovnej zmluve uzavretej 05.01.2012 medzi žalobkyňou, ako zamestnávateľom a O.. E. G., ako zamestnancom (Dodatok uzavretý dňa 07.02.2012), v ktorom zmenil podstatné náležitosti pracovnej zmluvy tak, že žalobkyňa sa dohodla s odborným zástupcom, svojim príbuzným v priamom rade, ktorý nebude poberať žiadnu odmenu za výkon svojej pracovnej činnosti.

Z obsahu administratívneho spisu, predloženej pracovnej zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou a zamestnancom O.. E. G. dňa 05.01.2012, odvolací súd mal preukázané, že žalobkyňa ako podnikateľ fyzická osoba a zamestnávateľ na jednej strane uzatvorila so zamestnancom O.. E. G. na strane druhej, pracovnú zmluvu s nástupom do pracovného pomeru dňom 05.01.2012 na dobu neurčitú, na dohodnutý druh práce - odborný zástupca a školiteľ pri výchove a vzdelávaní podľa § 27 ods. 4 zákona č. 124/2006 Z.z., ako v skupinách 0.9.1. Výchova a vzdelávanie zamestnancov na obsluhu vybraných poľnohospodárskych strojov a zariadení. Pracovná zmluva zo dňa 05.01.2012 obsahuje všetky zákonné náležitosti pracovnej zmluvy.

Ustanovenie § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z.z. predpokladá pre vykonávanie činnosti, na ktorú sa požaduje vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie odborným zástupcom, aby odborný zástupca bol k žiadateľovi o vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávania v pracovnom pomere alebo bol jej

štatutárnym orgánom, členom štatutárneho orgánu alebo spoločníkom právnickej osoby a nemôže túto činnosť vykonávať pre inú fyzickú osobu alebo právnickú osobu.

Vzhľadom na charakter žalobkyni ako podnikateľského subjektu - fyzickej osoby živnostníka, bolo potrebné zabezpečiť odborného zástupcu vo vzťahu k žalobkyni ako zamestnávateľovi na báze pracovnoprávneho pomeru, tak ako bolo preukázané uzatvorením Pracovnej zmluvy z 05.01.2012. Žalobkyňa v konaní preukazovala naplnenie ust. § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z.z. obsahom Dodatku 2 zo dňa 07.02.2012, k pracovnej zmluve zo dňa 05.01.2012 a tvrdila, že Dodatok 2 uzatvorila v súlade s § 11 ods. 1 zákona č. 455/1991 Zb. bez toho, aby si zamestnanec v pracovnej pozícii odborného zástupcu, uplatňoval nárok na odmenu za vykonanú činnosť - prácu.

Odvolačný súd zdôrazňuje, že ust. § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z.z. predpokladá vzťah zamestnanca a zamestnávateľa, (žalobkyňa ako podnikateľský subjekt živnostník a odborného zástupcu na báze pracovnoprávneho pomeru, keďže neprichádza do úvahy, že by zamestnanec bol štatutárnym zástupcom žalobkyni, bol štatutárom, resp. členom štatutárneho orgánu, keď žalobkyňa nevykonáva podnikateľskú činnosť ako právnická osoba. Vzhľadom na charakter vykonávanie podnikateľskej činnosti žalobkyne, podľa odvolacieho súdu nie je možné, aby odborný zástupca, podľa § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z.z., bola iná osoba ako zamestnanec v pracovnoprávnom pomere, čo vylučuje aplikáciu § 11 zákona č. 445/1990 Zb.. Dodatok č. 2 k Pracovnej zmluve, uzavretý dňa 07.02.2012 nemá náležitosti pracovnej zmluvy, nakoľko v ňom absentuje podstatná náležitosť pracovnej zmluvy, a to znak závislosti práce - dojednaná odmena za prácu s poukazom na § 43 ods. 1 písm. d/ Zákonníka práce. Navyše odvolací súd zdôrazňuje, že Dodatok č. 2 k Pracovnej zmluve zo dňa 07.02.2012 bol predložený žalobkyňou prvostupňovému správnomu orgánu až potom, čo bola vyzvaná, aby preukázala skutočný výkon činnosti na základe pracovnej zmluvy z 05.01.2012. Podľa odvolacieho súdu správnym orgánom žiadané doklady boli spôsobilé preukázať reálny výkon pracovnej činnosti, ktorý bol dojednaný v pracovnej zmluve uzavretej dňa 05.01.2012, s nástupom do práce 05.01.2012.

Nepredloženie dokladov žiadaných správnym orgánom bolo dôsledkom nepreukázania reálnosti naplnenia pracovnoprávneho vzťahu deklarovaného písomnou pracovnou zmluvou zo dňa 05.01.2012, súčasne nesplnenie si oznamovacej povinnosti žalobkyne, podľa zákona č. 461/2003 Z.z., v súvislosti s uzatvorením pracovnej zmluvy z 05.01.2012, jednoznačne dotvrdzuje záver správnych orgánov o formálnosti uzatvorenia pracovnoprávneho vzťahu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 05.01.2012 výlučne pre vydanie oprávnenia na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných poľnohospodárskych strojov a zariadení.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu súhlasne s názorom správnych orgánov a Krajského súdu v Bratislave, nie je možné uvedenú situáciu „zhojiť“ predložením pracovnej zmluvy zo dňa 21.05.2014 medzi žalobkyňou ako zamestnávateľom a zamestnancom O. E. G. (na funkciu odborného zástupcu) s dátumom nástupu do pracovného pomeru dňa 23.05.2014 a splnením si oznamovacej povinnosti voči sociálnej poisťovni na základe tejto pracovnej zmluvy.

Odvolačný súd vyhodnotil tento postup žalobkyne za účelový ako aj za účelový vyhodnotil predložený Dodatok č. 2 zo dňa 07.02.2012.

Správne orgány konštatovali (prvostupňový správny orgán na str. 7 posledný odstavec), že kontrolou zistené a v protokole uvedené nedostatky (nielen porušenie § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z.z.), ale aj ďalšie v protokole špecifikované nedostatky (písomné záznamy zo školení a overovanie vedomostí dňa 20. - 22.05.2013 a v dňoch 12. - 14.06.2013), prvostupňový správny orgán posúdil ako závažné a opakujúce sa, a na základe tohto záveru oznámil žalobkyni listom č. AK/2014/05693 zo dňa 12.06.2014 začatie správneho konania vo veci odobratia oprávnenia č. VVZ-0011/12-09.1 podľa § 27 ods. 14 písm. a/ zákona č. 124/2006 za porušenie povinnosti podľa § 27 ods. 6 v nadväznosti na ods. 13 písm. a/ a písm. b/, d/ e/ zákona č. 124/2006 Z.z. v nadväznosti na § 3 ods. 3 písm. a/, d/, e/, § 4 ods. 2 písm. b/ Vyhlášky č. 356/2007 Z.z., § 27 ods. 13 písm. g/ zákona č. 124/2006 Z.z.. Žalovaný v napadnutom

rozhodnutí v bode IV rozhodnutia str. 19 vyhodnotil nedostatok týkajúci sa neplatnosti pracovnej zmluvy a neexistenciu pracovného pomeru vo vzťahu k odbornému zástupcovi, ako aj nedostatok týkajúci sa výkonu výchovnej a vzdelávacej aktivity školiteľov, ktorý nebol uvedený v schválenom vzorovom projekte, za závažný.

Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu konštatuje, že písomné vymedzenie obsahových náležitostí pracovnoprávneho vzťahu v písomnej pracovnej zmluve zo dňa 05.01.2012, nepreukazuje naplnenie pracovnej zmluvy a výkon práce na základe tejto pracovnej zmluvy. Práve doklady, ktoré žiadal prvostupňový správny orgán, pred vydaním prvostupňového správneho rozhodnutia, od žalobkyni, by boli spôsobilé preukázať, že na základe perfektnej pracovnej zmluvy sa reálne dojednala a aj vykonávala v súlade s obsahom pracovnej zmluvy, dojednaná práca odborného zástupcu a školiteľa pre výchovu a vzdelávanie. Žalobkyňa dôkazy o naplnení obsahu Pracovnej zmluvy z 05.01.2012 v praxi nepredložila, keď navyše Dodatok č. 2 zo dňa 07.02.2012, aj podľa názoru odvolacieho súdu, nemá náležitosti pracovnej zmluvy, nemôže preukazovať splnenie zákonnej podmienky vymedzenej v § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z.z., keď podľa kontrolou zisteného stavu, od 07.02.2012 do 23.05.2014, viac ako dva roky žalobkyňa nepreukázala, že má uzavretý pracovnoprávny vzťah s osobou na druh práce odborný zástupca a školiteľ pre výchovu a vzdelávanie podľa § 27 ods. 4 zákona č. 124/2006 Z.z. a osoba na základe platnej pracovnej zmluvy alebo platne založeného pracovnoprávneho vzťahu fakticky pre žalobkyňu túto činnosť vykonáva. Odvolací súd akceptuje právny názor žalovaného vyjadrený v napadnutom rozhodnutí žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, ktorý považuje porušenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 27 ods. 6 vo väzbe na § 27 ods. 14 písm. a/, písm. b/ zákona č. 124/2006 Z.z. za závažné porušenie povinnosti žalobcu, a to vzhľadom na individuálne posúdenie preskúmvanej veci, keď fakticky žalobkyňa od 07.02.2012 do 23.05.2014 nedisponovala, v súlade so zákonnou úpravou, odborným zástupcom a školiteľom pre výchovu a vzdelávanie na obsluhu vybraných poľnohospodárskych strojov a zariadení.

Odvolací súd konštatuje, že z administratívneho spisu bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa nepreukázala naplnenie zákonnej podmienky upravenej v § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z.z., ktorá je obligatórnou zákonnou podmienkou pre výkon činnosti, na ktorú sa vyžaduje oprávnenie na výchovu a vzdelávanie. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou, že použitie voľnej úvahy v rozhodnutí žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, pri aplikácii pojmu závažné porušenie nie je súladné so zásadami logického uvažovania a v tomto smere je napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové správne rozhodnutie nedostatočne odôvodnené.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného jednoznačne vyplýva pomenovanie porušenia povinností, ktoré bolo kontrolou zistené u žalobkyne a ktoré považuje správny orgán za závažné porušenie povinností, pričom tento záver vzhľadom na charakter zistených skutočností, charakter porušenia zákonných povinností zo strany žalobkyne, považuje odvolací súd za správny.

Odvolací súd sa oboznámil s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach a konštatuje, že vyslovený názor v napadnutom rozsudku krajského súdu, vzhľadom na konkrétne skutkové okolnosti prejednávanej veci nie je ojedinelý, nevymyká sa z rámcov rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu v obdobných veciach, keď navyše posúdenie náplne činnosti podľa § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z. z., vo vzťahu k zamestnávateľovi v spojení s ust. § 27 ods. 14, neboli v konkrétnej veci Najvyšším súdom SR judikované.

Žalobca v odvolaní tvrdil, že správne orgány rozhodovali v obdobných veciach odlišne, tieto konania bližšie neidentifikoval. Pokiaľ tvrdil, že Krajský súd v Bratislave v rovnakej veci rozhodol odlišne s poukazom na konanie sp. zn. 6S/261/2014, odvolací súd poukazuje na to, že právne posúdenie veci krajským súdom nie je pre Najvyšší súd Slovenskej republiky právne záväzná.

Odvolací súd nezistil, že by žalovaný porušil zásadu legitímneho očakávania, že by jeho rozhodnutie bolo nepredvídateľné. Napadnuté rozhodnutie žalovaného obsahuje správnu úvahu správneho orgánu premietnutú do dôvodov rozhodnutia, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného je

zrozumiteľné, presvedčivé, logické, vychádza z relevantných právnych argumentov a riadnych skutkových zistení a jasne uvádza, ktoré zistené nedostatky sú porušením zákona zo strany žalobkyne a ktoré porušenia považuje za závažné. Odvolací súd vyhodnotil podané odvolacie námietky žalobkyne za nedôvodné.

Ustanovenie § 157 Občianskeho súdneho poriadku je však potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ Európsky súd pre ľudské práva ale súčasne tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, č. sťažnosť 18390/91 a Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, sťažnosť č. 18064/91).

Podľa odvolacieho súdu napadnutý rozsudok krajského súdu napĺňa v plnej miere ust. § 157 OSP v spojení s § 492 ods. 2 SSP, obsahuje právnu a skutkovú argumentáciu veci, ktorú považoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky za zákonné východiská pre vydanie napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 20/05).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci nedošlo k porušeniu základných zásad spravodlivého súdneho procesu a aj v tejto časti odvolaciu námietku žalobcu

vyhodnotil ako nedôvodnú.

Pri aplikácii § 250ja ods. 3 druhá veta OSP v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 OSP a § 492 ods. 2 SSP odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Pri aplikácii § 250k ods. 1 OSP a contrario a § 492 ods. 2 SSP odvolací súd žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď žalovaný správny orgán, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, nemá zo zákona právo na náhradu trov konania.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.